

THỞ HẾT NỖI BUỒN, CHƯA NGƯỜI...

ThuyVy

Đêm nay cùng gió gọi về
Buồn chưa lên tiếng mà nghe nặng sầu
Có người mai xếp áo nhàu
Xếp đi tất cả lòng đau nặng lòng

Ngày mai đi giữa mênh mông
Lệ tuôn vài giọt bão không bến bờ
Giả như là mộng là mơ
Giả như là chuyện văn thơ đời hằng

Mùi cười mang tiếng nức ngang
Lật vài thư cũ hoang mang chữ tình
Lỡ như sao rớt một mình
Lỡ như đêm xuống vô tình bị thương

À ơi bắt gió ngang đường
Có người thở hết nỗi buồn chưa người
Quệt ngang nước mắt giọt đời
Mai kia một nọ chơi vui cùng sầu

Phải mà hương khói pha màu
Để kinh kệ có nguyện cầu như lai
Thời thì giữa phố hoa nhài
Lạc đầu một thuở yêu hoài người xưa...

